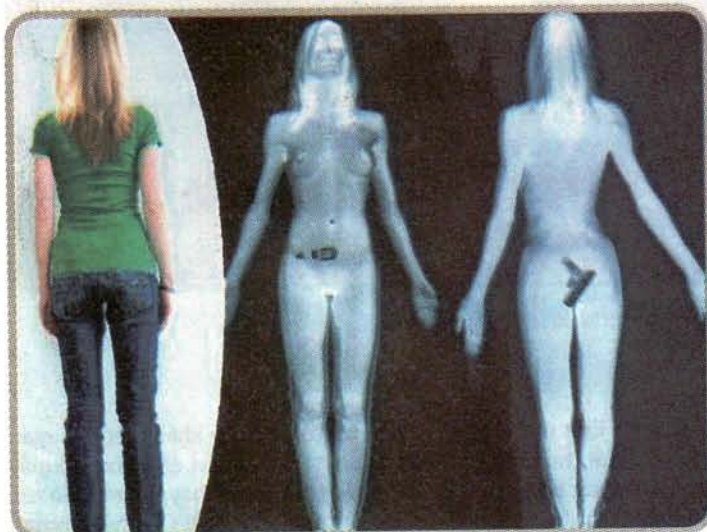
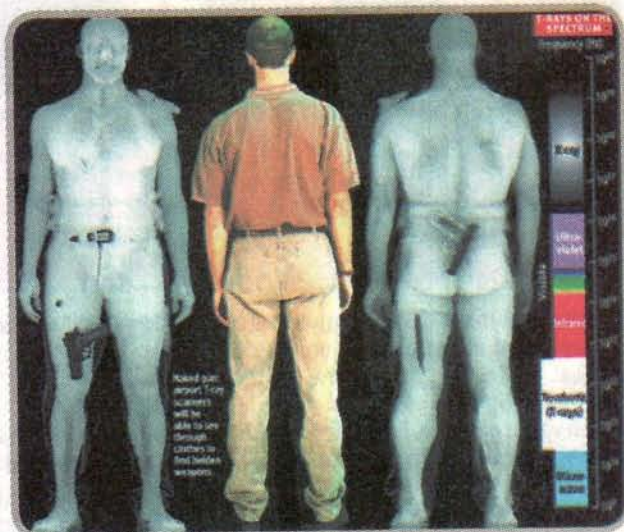


phẩm KHÁM

Song Thao



Hình: informationliberation.com

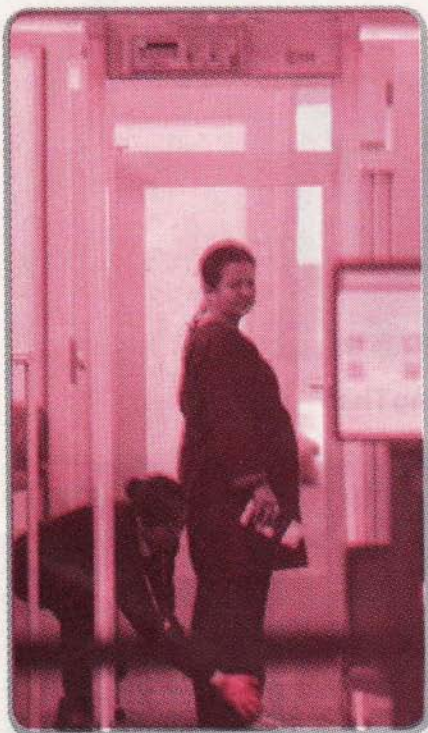


Hình: blog.brickhousesecurity.com

Anh chàng Umar Farouk Abdul-mullatab, 23 tuổi, người Nigeria, chơi đại mang bom lên cho nổ trên chuyến bay của hãng hàng không Northwest từ thủ đô Amtersdam của Hòa Lan về Detroit, Hoa Kỳ, vào đúng ngày lễ Giáng Sinh 2009. May là anh này là một người vụng về. Nói như các cụ thì anh chàng này “vụng khê vụng thối”. Ai đời, khám xét khó khăn như vậy mà vác được bom lên máy bay. Chỉ còn chuyện chậm cho nó nổ mà lính quính làm sao không làm được để một hành khách ngồi bên cạnh trông thấy, tri



Hình: www.whyy.org

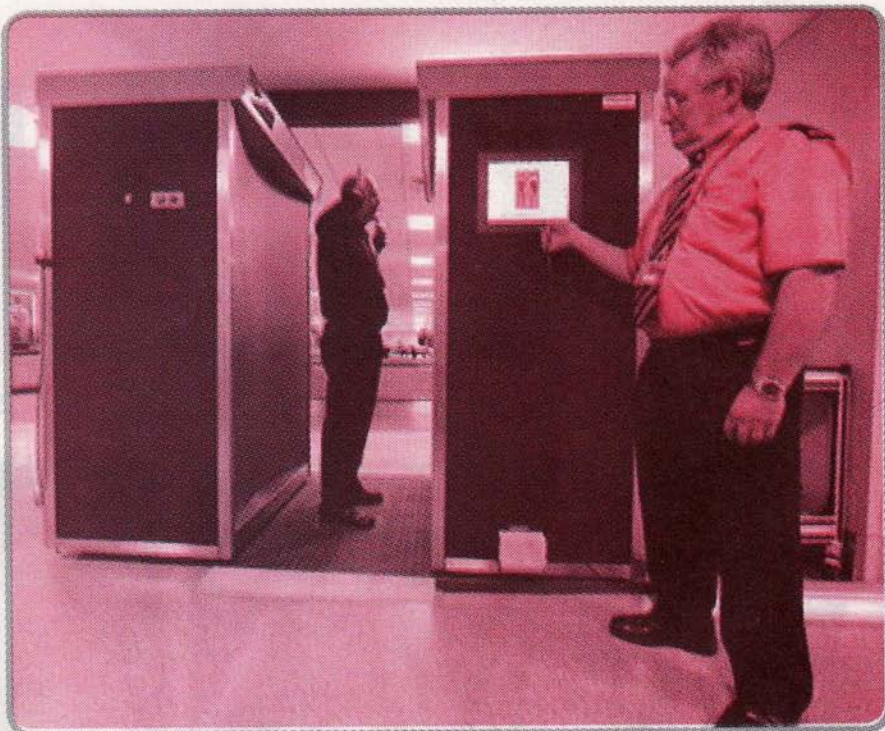


Nhân viên an ninh khám hành khách bằng phương pháp vỗ lên người, tại phi trường San Francisco. (Hình: AP Photo/Jeff Chiu)

hồ lên và vật anh ta xuống. Các hành khách khác xô vào không chế anh. Vậy là bom... xì!

Xi như vậy mà vẫn khốn khổ cho hàng triệu con người leo lên máy bay sau đó. Các chuyến bay bị đình hoãn làm hành khách kẹt nằm la liệt trên phi trường. Sau đó thì bay lại nhưng với rất nhiều khốn khổ. Để cho việc khám xét được nhanh chóng, hành khách không được mang xách tay theo, hành lý chỉ được gửi một va-li, và cơ khổ là cái cửa ải khám xét.

Tôi lên máy bay tại phi trường Pierre Trudeau ở Montreal khoảng một tháng rưỡi sau vụ bom này. Nơi đến là Los Angeles. Gia đình, bạn bè lác đác. Giờ này mà đâm đầu đi vào Mỹ thì... hết ý! May là trước hôm tôi đi khoảng mười ngày, lệnh cấm mang hành lý xách tay lên máy bay đã được xét lại. Hành khách có quyền... xách. Nhưng không được như xưa. Xưa thì mỗi người được hai xách. Nay nhất định chỉ một xách thôi. Laptop của các ông, ví xách tay của các bà ngày trước nghênh ngang một mình một cõi, nay phải nép mình vào chiếc va-li kéo. Mà phải nép cho khéo. Trước cửa vào khu hạn chế dành riêng cho hành khách đi máy bay, từ xưa tới nay vẫn có mấy cái khung sắt



Khám xét hành khách bằng máy Scanner tại sân bay. (Photo courtesy: AFP)

nằm móc thếch ở đó để đo kích thước va li kéo theo, có ai thêm biết tới chúng đâu. Nhưng nay khác. Mời các ông các bà làm ơn dứt chiếc va li vào dùm. Cái nào không chui lọt thỏm được vào cửa càn khôn thì làm ơn vứt bớt đồ đi. Không nhân nhượng!

Vào tới trong, màn khám xét mới gian nan. Lột hết thắt lưng, ví, chìa khóa và giấy ra, cho vào chiếc khay chạy qua máy dò xét. Ngày xưa, giấy ít khi bị cời. Chỉ những người nào bị nghi mới có cái màn thoát hải này. Ngày nay già trẻ lớn bé gì đều phải tụt hết!



Một túi đeo rỗng dùng để cấy vào ngực phụ nữ - (Ảnh: The Sun)

Qua chiếc cổng điện tử mà còi không ré lên dừng tường là xong. Vẫn cứ phải làm chim bay cò bay cho các ông bà an ninh nắn khắp người. Màn này ngày xưa chỉ dành cho những người phải... tái khám. Chim bay cò bay xong vẫn chưa được... bay. Chiếc vali vừa qua máy xét phải tiếp tục được banh ra cho các ông bà có thẩm quyền rờ nắn kỹ càng. Xong vụ này mới được thả ra cho lên máy bay.

Kể cũng trần ai. Mặt nào mặt nấy căng thẳng. Nếu lỗi bộ được chắc đã lỗi bộ cho con tim được thông thả. Nhưng nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại. Tại thực nhọc một chút còn hơn ngồi cạnh trái bom trên máy bay. Nhưng cực nhọc như vậy có đáng công không? Ông Juval Avi bảo rằng không. Ông này là một chuyên viên về an ninh người Do Thái đã từng làm cận vệ cho bà Thủ Tướng Do Thái Golda Meir, đã từng truy nã những tên khủng bố Palestine trong vụ bắt cóc các lực sĩ Do Thái tham dự Thế Vận Hội Munich ở Đức. Ông cũng đã từng báo động trước vụ khủng bố trong đường hầm métro ở Luân Đôn. Tiên đoán công khai trên truyền hình hẳn hoi chứ không phải chỉ tiên đoán sau khi sự việc đã xảy ra như nhiều nhà bói toán khác. Trên đài truyền hình Fox, một tuần trước khi vụ nổ xảy ra, trong show của Bill O'reilly, ông đã nói rõ sẽ có vụ khủng bố này và cho biết thời gian khoảng một tuần. Khi đó anh host của chương trình O'reilly đã cười chế nhạo ông Juval Avi và châm biếm hện ông tuần sau trở lại trên màn ảnh một lần nữa coi có chuyện gì xảy ra không. Tuần sau thì vụ nổ đã xảy ra làm què anh chàng host thiếu... đức tin! Nếu anh chàng này nhớ được là chính ông Juval này đã cho tin vụ khủng bố 9/11 trước cả tháng thì chắc đã có thái độ khác. Một tháng trước vụ 9/11, từ những nguồn tin lượm được ở Do Thái và Trung Đông, Juval đã báo cho chính quyền của Tổng Thống Bush là quân khủng bố có thể dùng máy bay thay bom và nhắm vào các tòa nhà chọc trời và các tượng đài cao.

Vậy thì, ông an ninh có tài ngửi thấy mùi khủng bố trước đã nói gì về vụ hốt hoảng sau khi anh chàng Umar Farouk Abdulmullatab mang bom lên máy bay? Ông chê Mỹ chỉ biết phản ứng khi sự việc đã xảy ra. Một tên cài chất nổ trong giấy khi lên máy bay, vậy là toàn dân phải cời giấy khi muốn... phi! Một tên khác mang bom lỏng lên máy bay, thế là toàn dân không được mang chất lỏng lên máy bay. Sau khi hoàn hồn thì nay được mang chất lỏng trong những chai lọ chứa không quá 50 ml. Tên Umar Farouk Abdulmullatab đặt chất nổ

trong quần lót, may mà hành khách không phải cời quần lót khi bị khám xét. Cứ tưởng tượng toàn dân cời quần lót sẽ thấy cảnh tượng hỗn loạn như thế nào. Một số nhà hí họa trên các báo đã vẽ ra cảnh tất cả hành khách nhổng nhổng tiến vào ghế ngồi trên máy bay. Nhìn bức hình thấy vui mắt đáo để! Nhà chức trách chẳng thể nào để cảnh vui mắt này xảy ra. Cứ như đàn bò vào thành phố! Họ quay qua biện pháp văn minh hơn: dùng máy scanner loại mới dò toàn thân tại các phi trường.

Trong phi trường Los Angeles ngày tôi bay trở về Montreal, chiếc máy này có thể đã hiện diện. Đó là ngày thứ sáu 5 tháng 3. Tôi tới đúng phóc ngày... lịch sử này vì đó là chiếc máy đầu tiên đặt tại một phi trường Mỹ trong 19 chiếc của đợt một. Có lẽ mặt mũi tôi không đến nỗi nào nên không được khai trương chiếc máy tối tân đó, hụt mất một dịp lấy kinh nghiệm tại chỗ để về ba hoa trên báo! Tiếc hùi hụi. Sau phi trường Los Angeles là các phi trường Chicago, Cincinnati của tiểu bang Kentucky, Mineta của San Jose, Oakland, San Diego, Kansas... Từ nay tới cuối năm, sẽ có tất cả 450 máy được lắp đặt và sử dụng. Bạn nào có dịp tới các phi trường này nhớ đòi cho được các máy scanner tối tân này khám. Dĩ nhiên là miễn phí. Tôi phải dặn kỹ như vậy vì theo luật, hành khách có quyền từ chối bị những chiếc máy này khám. Nhưng nếu từ chối thì sẽ được các nhân viên an ninh sờ nắn và hành lý xách tay sẽ bị khám xét kỹ lưỡng.

Sở dĩ có quyền từ chối đứng vào máy vì máy scanner này là một chiếc máy số sàng. Nó quét khắp người hành khách để làm hiện ra hình ảnh trần truồng của người bị khám. Chính vì cái tính tò mò vào những phần thân kín của thân thể hành khách bị khám mà chiếc máy, giá từ 130 ngàn đô tới 200 ngàn đô này, tuy đã có từ lâu nhưng chỉ được sử dụng rất hạn chế. Thực ra có hai loại máy dò chứ không phải máy nào cũng giống nhau. Một loại dùng sóng điện từ (millimeter wave) và một loại dùng quang tuyến X được gọi là backscatter. Máy dùng sóng điện từ phát ra sóng vi ba và đo năng lượng phản xạ từ thân thể để cho một hình ảnh ba chiều trên màn hình. Còn máy dùng quang tuyến X có cấp độ thấp có khả năng đi qua những vật mỏng như quần áo nhưng không đủ sức xuyên qua thân thể con người và cho ra hình ảnh hai chiều được thu lại trên màn hình. Dù ba chiều hay hai chiều thì quần áo trên người cũng mất hết chức năng ngăn chặn những con mắt tò mò.

Khác với loại máy rà soát được dùng từ trước tới nay chỉ phát hiện được những vật bằng kim khí như súng, dao, chìa khóa, tiền các v.v... loại máy mới này có thể thấy được tất cả các vật bằng plastic, hóa chất giấu trong bất cứ chỗ nào trên người. Vật nổ mà anh chàng người Nigeria giấu trong quần lót sẽ hiện ra ngay nếu đi qua máy dò mới này. Nhưng những thứ mà các bà buồn lậu nhét vào hần phía trong thân thể thì máy mới này cũng chịu. Đó là thâm cung. Mà thâm cung thì có bí sử. Đã bí thì làm sao mà bắt mí được!

Đi máy bay chứ đâu có phải vào bệnh viện mà trui trụi như rứa, nhiều người phản đối không chịu. Ngay các nghị sĩ và dân biểu Mỹ cũng phản đối. Nó vi phạm tới đời tư của con người. Nhưng quân khủng bố ngày càng ma mãnh thì an ninh hơn hay quyền... tư hữu hơn? Nếu nổ thì các thứ tư hữu cũng tanh bành hết chứ giữ sao nổi. Thôi thì an toàn trên máy bay cho chắc ăn vậy. Chịu nhưng vẫn cứ ngại ngùng. Hiểu được tâm lý đó nên Cơ quan An Ninh Vận Chuyển Hoa Kỳ (Transport Security Administration) cũng phải an ủi chút đỉnh. Theo sự giải thích của cơ quan này thì tuy có những không tiện nhưng chẳng ăn thua chi. Bởi vì nhân viên an ninh trực tiếp hướng dẫn hành khách vào máy khám sẽ không nhìn thấy hình ảnh. Còn nhân viên ngồi trong phòng kiểm soát riêng biệt thì chỉ thấy hình ảnh chứ không thấy hành khách. Vậy là người biết mặt mũi hành khách thì đâu có thấy chi, còn người thấy thì lại không biết hành khách này là ông bà nào. Đã không biết mặt mũi thì hình ảnh ai cũng như ai, cái nào có một thứ, cái nào có hai thứ, ai mà chẳng vậy. Chúng hiển hiện ra đó nhưng không đi kèm với mặt mũi thì chúng trở thành... vô danh. Chỉ sau 15 giây ngắn ngủi đứng trong máy, nếu không có chi khả nghi thì hành khách được thơ thối ra đi. Nếu máy phát hiện ra được những vật lạ thì một nhân viên khác sẽ rà soát lại chứ không phải người ngồi trong phòng kiểm soát. Vậy là hình ảnh trong máy và người thật vẫn nhìn nhau xa lạ! Hơn nữa, hình ảnh này sẽ được xóa đi ngay và nhân viên trong phòng kiểm soát không được mang máy hình hay điện thoại cầm tay vào phòng làm việc.

Người dân trong chế độ dân chủ thường có nhiều quyền và lắm đòi hỏi. Ừ thì không ai trông thấy nỗi niềm thâm kín của tôi nhưng chơi với máy móc có tia nọ tia kia nhất định là có hại cho sức khỏe chứ? Cơ Quan An Ninh Vận Chuyển lại phải trấn an.